

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Sol Triplex In Eodem Universo

Hermann, Amand

Sultzbaci, 1676

Quarta. De Divisione Substantiæ in Corpoream, & Incorpoream.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95850](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95850)

diſt. II. ant. tenet Pontius diſp. 12. Logicae, quaestione ſecunda. Probatuſ Concluſio diſcurrendo per omnes diſiſionis ſpecies. Omnis bona & proprie dicta diſiſio aut eſt totius actualis in partes eſſentiales, ut ſi homo dividatur in corpus & animam; vel in partes Metaphyſicas, ut ſi divideretur in animal & rationale; aut in partes integrales, ut ſi homo ſecerneretur in caput, manus, pedes, &c. Aut eſt totius potentialis in partes ſubſectivas, ut dum animal dividitur in hominem, & brutum; aut eſt diſiſio accidentis in ſua ſubſecta, qualis eſt haec alborum aliud eſt homo, aliud ſaccharum; aut accidentis in accidentia, ut alborum aliud eſt fluidum, aliud eſt molle; aut ſubſecti in accidentia, ut hominum alius eſt doctus, alius in doctus, pius alius, alius ſceleratus &c. ſed nulla ex his dividitur ſubſtantia in primam & ſecundam, ergo: ma. patet: minor probatur. Quia nihil dividitur in illas tanquam totum actuale, quia ſubſtantia prima completa, nec eſt pars eſſentialis, vel integralis alicujus rei, ſed nec etiam tanquam totum potenziale; quia quidquid eſt totum potenziale in genere ſubſtantiae, eſt ſubſtantia ſecunda, ſeu univerſalis, vel communicabilis de pluribus, & ſic continetur ſub altero membro diſiſionis; ergo non poteſt eſſe diſiſum in illa diſiſione, quia nunquam diſiſum debet contineri ſub aliquo membro dividende; ſed nec etiam tanquam accidens in varia ſubſecta, quia non ſignificatur hic quod aliquid unum accidens conveniat ſubſtantiae primae & ſecundae, nec tanquam accidens in accidentia, quia non proponitur aliquid accidens unum in ſpecie, in diverſis ſubſectis conjungi cum diverſis accidentibus; nec denique tanquam ſubſecti in diverſa accidentia, quia neque hic proponitur aliquid unum ſubſectum, quod afficeretur proprietatibus & accidentibus diverſis, ergo non eſt aliqua vera & propria diſiſio, quia praeter enumeratas ſpecies nullae aliae dantur verae & propriae diſiſiones.

III.
Non eſt diſiſio ſubſecti in accidentia diverſa.

Dices. Eſſe diſiſionem ſubſecti in accidentia diverſa, ſicut eſt hominis in doctum & in indoctum, ergo eſt bona diſiſio; probatur ant. ſicut haec eſt diſiſio ſubſecti in accidentia homo alius eſt doctus, alius indoctus; ita etiam haec, ſubſtantia alia eſt univerſalis, alia ſingularis. R. negando ant. cum ſua probatione & ratio diſparitatis eſt, quia quotiescunque dividitur ſubſectum aliquid in accidentia diverſa ipſum ſubſectum debet multiplicari, ſicut multiplicatur homo doctus & indoctus, alioquin poſſet quis dicere bene idem omnino numero ſaccharum bene & propria ac vera diſiſione dividi in ſaccharum album, & in ſaccharum dulce: quia ſuppono nunc quod tale ſit ſaccharum, quod habeat albedinem & dulcedinem ſimul, id tamen nequaquam dici poteſt, ergo neque in caſu noſtro cum etiam non multiplicentur ſubſecta, ſed tantum ſignificatur quod diverſa accidentia competant ſubſtantiae eidem, verbi gratia, univerſalitas & ſingularitas.

Instabis Idem numero ſaccharum in natura cum dulcedine ſibi inhaerente facit unum ens reale ſaltem per accidens, realiter diſtinctum ab illo quod facit cum albedine, & ſic ſub-

jectum adhuc multiplicari dici poteſt, ergo etiam ſic dicendum de ſubſtantia prima & ſecunda & conſequenter erit adhuc diſiſio ſubſecti in accidentia. R. diſtinguendo ant. facit unum ens reale &c. reduplicative tranſeat ant. ſpecificative nego ant. & conſequentiam. Ut autem ſit diſiſio ſubſecti in accidentia, non ſufficit quaecunque multiplicatio, ſed requiritur ut etiam ſpecificative multiplicetur, ut patet de ſupra & communiter allegato exemplo, dum homo dividitur in doctum & indoctum, quia in hac diſiſione non eſt idem homo cui competit utrumque ſimul, ſimiliter quando animal dividitur in hinnibile & riſibile tanquam in proprietates, tunc utrumque contrahitur per differentias, quae conſtituunt plura entia realiter diſtincta, ut de ſe patet.

Urgebis. Doctus ſubtilis videtur omnino ſentire eſſe diſiſionem ſubſecti in accidentia. ergo adhuc ſtandum eſt in primo argumento. R. explicando Doctorem, cum ſcilicet aliud nihil velle, quam quod ſit ibi enumeratio plurium accidentium, non vero propria aliqua diſiſio. Hinc

Dico 2. Quando Ariſtoteles dixit ſubſtantiam aliam eſſe primam, aliam ſecundam, nihil aliud voluit, quam enumerare accidentia & proprietates quae uni eidem rei ſecundum diverſas formalitates competunt. Haec eſt in re communis.

Probatuſ Concluſio. Subſtantia ſecunda eſt realiter identificata ſubſtantiae primae, ergo quando dicitur, quod alia ſit prima, alia ſecunda, aliud non ſit, quam quod enumerentur plura accidentia ei convenientia, ant. patet ex dictis, ubi ſtatui quod natura communis quae appellatur ſubſtantia ſecunda, ſit identificata ſingularibus quae dicuntur ſubſtantia prima: probatur conſequentia. Eſſe praedicabilem de pluribus ex una formalitate, & non eſſe praedicabilem de pluribus, ſed de uno ſolo ex alia, ſunt mera accidentia, ſed natura & ſubſtantia ſecunda eſt praedicabilis de multis, & prima de uno ſolo, quae ſubſtantiae ſibi realiter identificantur, ergo dum dicitur quod ſubſtantia alia ſit prima, alia ſecunda, aliud nihil ſit, quam quod recenſeantur diverſa accidentia.

QUAESTIO IV.

De Diſiſione Subſtantiae in corpoream & incorpoream.

Quamvis Ariſtoteles de hac diſiſione ſubſtantiae nullam hic fecerit mentionem, videtur tamen non incongrue hic examinari ex eo quod ordinare poſt definitionem adferatur diſiſio, in re autem haec diſiſio multo celebrior eſt quam prior, unde etiam paulo diligentius pertraſtanda. Antequam autem ad aliquid reſolvendum accedam, praenotandum tam Spiritum, ſeu ſubſtantiam incorpoream, idem enim eſt, quam corpus, ſeu ſubſtantiam corpoream multipliciter accipi poſſe. Et in primis Spiritus aliquid accipitur provento & aere ut patet Gen. 8. ubi habetur: adduxit Spiritum ſuper terram, & diminuta ſunt aquae, aliquando pro humore

more melancholico sic dicitur proverb. 17. Spiritus tristis exsiccat ossa. Item aliquando pro spiritibus vitalibus, vel animalibus, imò pro ipsa anima sensitiva: sic dicitur Eccles. 3. *Quis novit si spiritu filiorum adam ascendat sursum, & spiritus iumentorum descendat deorsum*; quo sensu dicuntur animalia bruta, dum moriuntur, spiritum exhilare. tandem accipitur proprie pro spiritu, pro ut opponitur corpori: in prioribus enim locis omnia quae dicebantur spiritus, erant etiam corpora, seu corporalia; prout verò opponitur corpori scriptura, de spiritu clarè habet Lucæ 24.

Palpate & videte quia spiritus carnis & ossa non habet. Corpus similiter multipliciter accipitur: Primò pro corpore Physico, quod constat ex materia prima & forma corporeitatis, de quo latè in Physica; secundò accipitur pro Mathematico, estq; tertium membrum cum linea & superficie dividens quantitatem, & dicitur etiam quantitativum, quia habet trinam dimensionem secundum longitudinem, latitudinem, & profunditatem: Mathematicum, quia Mathematici illud veluti à materia abstractum secundum illas dimensiones præcisè considerant. Sumitur pro corpore Metaphysico tertio, quod est illud, de quo in linea recta prædicamentali prædicatur substantia, estq; illud quod constat substantia veluti genere & differentia corporea. In præfenti autem non agam de corpore Mathematico, nec de Physico, vel Metaphysico præcisè, sed de eo prout ab utroq; abstractabitur; & de spiritu non in quacunq; acceptione, sed prout opponitur corpori in hac acceptione scilicet pro veris substantiis, hinc & illinc inquirendo, in quo nam ratio eorum formalis consistat? In qua materia plures repertiuntur sententiæ. Prima minimè fundata & veluti erronea à Theologis rejecta, est Renati des Cartes part. 2. Philos. n. 4. qui rationem formalem corporis ponit in actuâli extensione, seu in eo quòd res sit extensa secundum longum, latum, & profundum. Secunda sententia est Patris Vasquez, Granado, Hurtadi & aliorum, qui dicunt rationem formalem corporis consistere indivisibilitate in partes integrantes, seu in habentia partium integralium extensivarum; e contra verò rationem spiritus in carentia partium extensivarum. Tertia sententia est aliorum innominatorum, qui spiritum explicant per independentiam à materia, corpus verò per dependentiam. Quarta deniq; sententia est Arriagæ, Oviedo, qui statuunt corporis rationem in impenetrabilitate substantiæ cum alio ejusdem rationis; rationem spiritus verò in penetrabile. Sed hæc sententiæ omnes videntur multum difficiles, unde prius eas refutabo antequam meam aperiam mentem: quare.

Dico I. Falsa est sententia & erronea quæ dicit quòd ratio corporis consistat in actuâli extensione secundum longitudinem, latitudinem, & profundum. Hæc est omnium qui Theologicè Philosophantur, quamvis apud nullum sic proponatur.

Probatur Conclusio. De fide certum est in sacrosancta Eucharistia esse verum & reale corpus Christi, sed in Eucharistia corpus Christi non habet extensionem secundum longum, latum, & profundum: ergò falsa est & erronea sententia quæ dicit rationem corporis consistere in actuâli extensione illa: probatur mi. Quia in Eucharistia non solum est totus Christus in hostia consecrata, sed etiam totus in qualibet illius parte, ut patet ex hymno D. Thomæ. Tantum sub fragmento quantum toto tegitur, ergò.

Dices. Corpus Christi licet ibi sit, non habere tamen modum naturalem corporis, sed miraculosum aliquem, adeoq; non est ibi secundum præcisam rationem corporis. Sed contra; Ille modus miraculosus tollit rationem corporis, vel non? si non, ergò erit ibi corpus secundum rationem formalem corporis, sed illud non est actualitè extensum, ergò non consistit ejus ratio in actuali extensione; si tollitur, ergò falsum est quòd sit ibi corpus, quod tamen hæreticum est asserere & expressè contra Concilium Tridentinum Sess. 13. cap. 3. Contra secundò Corpus Christi in Eucharistia habet modum quantitativum, & omnes perfectiones non dicentes ordinem ad locum, ergò multo magis ipsam rationem formalem corporis utpote cum illo plurimè subjectentur perfectiones, ut patet de pulchritudine, figura. Contra tertio: si non haberet ibi naturalem modum, sequeretur ibi Christum, nec habere auditum, nec visum, aut ullum alium sensum qui tamen requirunt rationem præviam formalem corporis.

Dico 2. Non bene explicatur ratio formalis corporis per dependentiam à materia & spiritus per talem independentiam.

Probatur Conclusio; quoad primam partem non implicat, quòd datur ali-quod corpus omninò simplex, imò defacto plurimi tenent ita cælum esse corpus simplex, sed tale corpus tunc non dependeret à materia, ergò malè explicatur ratio corporis per dependentiam à materia, quia hoc esset corpus & tamen à materia non dependeret, probatur ma. Quia sicut datur substantia spiritualis incompleta simplex, verbi gratia anima rationalis, & substantia completa simplex verbi gratia angelus, ita similiter poterit dari incompleta simplex corporalis ut materia corruptibilium & completa simplex qualis esset corpus illud simplex verbi gratia cælum, empy reum aut ali-quod aliud.

Probatur etiam Conclusio ex parte spiritus quòd scilicet ejus ratio non consistat in independentia; Angeli sunt spirituales, sed in certum est an Angeli dicant dependentiam à materia, vel non, ut clarè demonstrat D. Bernardus in libris de Consideratione & Ser-mone 6. in Cant. Cant. ergò malè explicatur ratio formalis spiritus per independentiam à materia.

Confirmatur; quia non implicat quòd DEUS creet angelos qui debeant à materia, sed illi angeli essent adhuc spirituales, ergò non explicatur bene ratio formalis angeli per independentiam à materia, patet major ex mente plurimorum sanctorum Patrum, qui defacto

III.

IV.

Ratio corporis non bene explicatur per dependentiam à materia.

III

III

Bb

defacto

defacto putarunt angelos constare materia, ergò.

Confirmatur secundò. Materia est vera substantia, sed non spiritualis, ergò corporalis, quo posito subsumo: sed materia non dicit dependentiam ad materiam, ergò substantia corporalis male per eam explicatur.

V.

Dices: Angelos illos non futuros spirituales, ergò: probatur ant. quia illud non est spirituale quod dependet, vel constat ex materia, sed illi angeli constarent, ergò. R. negando ant. cujus probationis majorem dist. Illud non est spirituale quod constat materiâ sublunari, concedo ma. quod constat materia aliqua alia diversæ rationis, nego ma. & distinctâ similiter minori nego consequentiam. Itaq; Angeli illi licet constarent materiâ, non constarent tamen materiâ ejusdem rationis, sed alterius diversæ, quia illa materia esset adhuc indivisibilis sicut ipse angelus.

VI.
Nec consistit
indivisibilitate.

Dico 3. Ratio formalis etiam non consistit indivisibilitate, seu in habentia talium partium divisivarum. Hæc est Doctoris, 2. d. 1. 2. q. 2. Aureoli Gottfredi.

Probatur Conclusio primò contra Thomistas: secundum ipsos animæ perfectorum animalium sunt indivisibiles, sed animæ illæ non sunt spirituales, ergò ratio spiritus non consistit in indivisibilitate, seu in carentia partium divisivarum, & consequenter, nec ratio corporis indivisibilitate, seu habentia talium partium.

Probatur secundò. Habere partes extensivas non potest salvari sine pluribus, quia non potest salvari sine multis partibus, sed esse corpus salvatur sine multis partibus, ergò ratio formalis corporis non consistit in habentia tantum partium extensivarum.

Confirmatur. Quia indivisibilitas potest competere etiam corpori, ergò corpus non consistit præcisè indivisibilitate, nec spiritus in indivisibilitate, quia nulla propria ratio formalis potest alteri competere.

Dices Non potest dari spiritus qui consistet partibus integrantibus, ergò ratio spiritus erit non habentia partium divisivarum. R. negando consequentiam, quia non sequitur ex eo quòd illud etiam competat corpori, ut dixi, & quia spiritus & corpus constituuntur differentius oppositis, ideoq; si illud competit corpori, non potest esse essentia & ratio formalis spiritus cum nulla essentia alteri competat.

VII.
Nec per hoc
quod exigit
quantitatem.

Dico 4. Nec bene describitur corpus, seu substantia corporalis quatenus à spirituali substantia distinguitur, per hoc: quòd connaturaliter exigit quantitatem, vel quòd sit impenetrabile cum alio ejusdem speciei. Prima pars est Pontii contra Baronem: posterior Baronis Contra Oviedo & Arriagam.

Probatur prima pars. Quia non repugnat substantia corporalis divisibilis quæ exigeret esse in loco commensurativè, seu cum proportionem partis ad partem, & tamen non exigeret connaturaliter ullam quantitatem,

qualem opinabantur multi Sanctorum Patrum esse angelos, quos proinde corporeos dixerunt; & quales defacto in multorum opinione sunt cœli, qui secundum illos nullam habent, vel exigunt quantitatem.

Confirmatur. Anima rationalis exigit connaturaliter quantitatem, quia exigit corpus quantum, & tamen non est corporea, sed est substantia spiritualis, ergò male explicatur substantia corporalis prout contradistinguitur à spirituali per hoc, quòd exigit quantitatem.

Probatur secunda pars. Nullæ duæ species possunt constitui per eandem differentiam ultimam specificam, sed impenetrabilitas est ratio constitutiva quantitatis, ut dicam infra, ergò non potest esse ratio formalis constitutiva substantiæ corporeæ: quòd si de minore quis dubitet, putans impenetrabilitatem esse tantum proprium quantitatis, & non differentiam, tunc sic urgeo argumentum, per nihil quòd est proprium accidenti constituitur substantia quæcunq; sed impenetrabilitas est propria accidenti, ergò non potest esse ratio constitutiva substantiæ corporeæ.

Probatur eadem pars secundò: Quia potest dari aliquod corpus, quòd sit penetrabile cum alio ejusdem speciei, ergò impenetrabilitate ratio substantiæ corporeæ non subsistet, probatur ant. quia si duo lapides ponantur, sine suis dimensionibus, demptis quantitibus erunt vera duo corpora: sed illa duo corpora sunt penetrabilia, cum alio ejusdem speciei, imò si ab uno solo lapide separatur quantitas erit penetrabilis cum alio, qui quantitatem suam adhuc habebit, ergò potest dari aliquod corpus quòd sit penetrabile cum alio, probatur major demptis dimensionibus ab illis lapidibus nihil substantiale ab eis auferretur, ergò manebunt adhuc veræ duæ substantiæ corporeæ tam completæ, sicuti prius erant: quia nulla pars essentialis, vel integralis esset eis ablata.

Probatur Conclusio quoad hanc partem tertio. Quia duo corpora non solum sunt sibi ad invicem impenetrabilia quæ sunt ejusdem speciei, sed etiam cum aliis diversarum specierum, ergò frustra ponitur ratio corporis in impenetrabilitate cum alio corpore ejusdem speciei, probatur ant. quia lapis non modo est impenetrabilis cum alio lapide, sed etiam cum ligno homine, bove &c.

Opponitur. Autoritas sacra Scripturæ Luca 24. *Palpate & videte quia spiritus carnem & ossa non habet, sicut me videtis habere.* Sed palpatio sine quantitate & impenetrabilitate haberi non potest, ergò quòd corpus est palpari debet posse, & simul habere quantitatem cum impenetrabilitate, & consequenter in impenetrabilitate consistet ratio formalis corporis. R. argumentationem ex sacra illa præallegata auctoritate bonam esse, sequitur enim optimè, est palpabile & impenetrabile, ergò est corpus; sed nihil urget me, quia non nego illud quòd est palpabile corpus esse, sed solummodo quòd corpus in tota sua latitudine debeat esse tale, quia assero non implicare corpus aliquod quòd natura-

VIII

naturaliter sit impalpabile & impenetrabile. Hinc est quia Ariaga facile ad præfata argumenta responderet, ut ipse putat & sat probabiliter, quod quantitas & substantia corporea sit unum & idem, & consequenter illas dimensiones & quantitatem ab ea separari non posse.

Probatum Conclusio quarto

cum Pontio. Quia si Deus crearet corpora quæ ex natura sua peterent esse penetrabilia, sicut defacto sunt corpora gloriosa per dotem penetrabilitatis, in quo nulla apparet implicancia, essent essentialiter vera corpora; sed illis corporibus non competeret connaturaliter & essentialiter impenetrabilitas, sed potius penetrabilitas: ergo impenetrabilitas non est ratio formalis constitutiva substantiæ corporeæ, seu corporis in sua latitudine.

Dico 5. Bene explicatur ratio substantiæ

corporeæ in sic: Quod sit substantia connaturaliter impenetrabilis occupare locum divisibilem indivisibiliter, ita sit tota in toto, & tota in qualibet parte. *Contra substantia spiritalis quod sit illa substantia quæ de se apta nata est esse tota in toto, & tota in qualibet parte vel puncto spatii, vel subjecti sibi connaturaliter debiti.* Hanc conclusionem apud nullum Clasicum Authorem reperi, est tamen quoad posterio-rem partem P. Ludovici Connæi in suis *MF.* qui putat eam proximam esse ad illam quam Pontius proponit. In rei veritate autem eam omnes tenere debent Scotista; si conformiter ad sua principia procederent: nam dum agunt contra Thomistas asserentes animas brutorum perfectorum esse indivisibiles, sic argumentantur, si animæ brutorum essent indivisibiles, deberent esse spirituales, sed &c. probant sequela: quia si per impossibile anima rationalis dependeret in esse & conservari à corpore, non desiniret adhuc esse spiritalis, modò esset tota in toto, & tota in qualibet parte, ubi expressè & forte in advertentes constituunt rationem substantiæ spiritalis in esse totius in toto, & totius in qualibet parte, ergo. Probatum Conclusio, tum ex refutatione aliarum sententiarum, tum quia melius explicari non potest, tum quia omnibus & solis conveniunt.

Arguitur. Secundum sententiam etiam

per me probabilem non implicat, quòd substantia corporea separatur à quantitate, sed factà tali separatione non potest ostendi ratio quare substantia materialis non possit connaturaliter esse tota in toto, & tota in qualibet parte, ergo male definitur substantia corporea quòd sit illa cui repugnat occupare locum divisibilem indivisibiliter, &c. Probatum minor, quia tota ratio quare res corporea non possit connaturaliter occupare locum divisibilem indivisibiliter est ipsius divisibilitas, ergo si potest res divisibilis sic occupare locum (quod teneo te qualibet re spiritali) potest etiam talis substantia, sublatà quantitate, & sic consequenter malè describitur ratio formalis corporis & spiritus, vel si bene, tunc ruit tertia conclusio quòd ratio corporis non consistat indivisibilitate. *R. negando mi.* Ratio autem est, quare non possit sic occupare locum, quia licet illa substantia defacto non haberet quantitatem, tamen connaturaliter postulat habere illam per quam ejus partes

sint impenetrabiliter extensæ; adeoque esse commensurativè in loco, unde de se talis substantia separata à quantitate non est apta nata occupare locum divisibilem indivisibiliter, & quamvis ab angelo posset redigi ad minimam partem sui loci, vix tamen ad punctum.

Instatur. Ex dictis propriis non implicat quòd Deus posset corpora producere quæ essent connaturaliter penetrabilia, ergo nulla solutio. *R. negando consequentiam,* quia talia corpora adhuc non possent connaturaliter poni in puncto loci. *R. 2. dist. ant.* Ita ut illa corpora de se peterent occupare locum commensuratum, quamvis penetrabiliter non excludendo alia corpora, concedo ant. ita ut non peterent idem locum commensuratum nego ant. & consequentiam. Ex dictis patet etiam quid dicendum ad probationem minoris, supra videlicet non quamcunque divisibilitatem excludere à loco indivisibili locatum divisibile, sed divisibilitatem entis corporei tantum, & quòd hoc non sit gratis dictum ostendo, quia sicut est discrimen inter ipsas res corporeas æq; divisibiles in ordine ad occupandum locum: verbi gratià inter substantiam palmarem & quantitatem palmarem, quarum utraque est in tot partes divisibilis, in quor est altera, tamen una, verbi gratià, quantitas essentialiter occupare postulat locum palmarem, & quantitatem palmarem impenetrabiliter, & altera non; & sic non sola divisibilitas est ratio precisè in se, sed in quantum est hujus entis.

QUÆSTIO V.

De Proprietatibus Substantiæ.

Aristoteles hic capite sexto sex enu-

merat substantiæ proprietates, quarum tres conveniunt substantiæ in communi, duæ verò substantiæ primæ, & una substantiæ secundæ, quas etiam hoc ordine producam & breviter explicabo, quamvis Philosophus indiscriminatim eas posuerit; unde tres sequentes competunt substantiæ in communi, quarta & quinta substantiæ primæ, & ultima tandem substantiæ secundæ. Itaque

Proprietas I. Substantiæ communi

est, *Non esse in alio,* scilicet veluti in subjecto inhesionis, id est quòd nullo modo inhaereat alteri veluti accidens, neque natum sit inhaerere sicut nata & apta sunt ad inhesionem accidentia Eucharistica, quamvis actualiter non inhaereant; hinc dicit q. 14. præd. Scotus, licet forma sit in materia, non est tamen in ea veluti in subjecto, sed tanquam informans in informato, quod dat ei esse simpliciter, seu cum qua constituit unum per se simpliciter. Norandum ex dictis quòd non esse in alio hoc modo dupliciter intelligi possit, vel negativè, vel positivè; si intelligatur negativè, tunc non esse in alio dicit formaliter negationem actualis & aptitudinalis inhaerentiae, & hæc negatio dici potest proprietas quarto modo, accipiendo scilicet proprietatem pro omni eo quod omni & soli necessariò convenit & non est essentialè ipsi. Si intelligatur positivè, non esse in alio, tunc illa ineptitudo effendi in alio potest accipi, vel pro

L
Sex sunt proprietates substantiæ.

II.
Prima est Non esse in alio.